

Ἔτος Β΄.

27 Νοεμβρίου 1910

Ἄριθ. 32

Θ. ΕΞΑΡΧΟΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΙ—Κ. ΦΡΙΑΓΓΟΣ

ΣΜΥΡΝΗ

ΝΕΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η μαγεμένη Λίμνη *Edward Jelink* — Από τὸ ἄσμα τῶν ἀσμάτων τῆς Π. Διαθήκης (μετάφρ. Κωστή Ποτάμη) — Η τιμὴ τῆς Κοιμπούρας **Μ. Ροδά** — Βλάχικα τραγούδια **Κώστη Μεσηλιῆ** — Λέων Τολστόη III **Κ. Φριλίγγου** — Σαντελέρ *Edm. Rostand* (συνέχεια μετάφρ. **Χρύση**) — Εὐλεκτὰ τραγούδια **Γ. Δροσίνη** — Η Αγνή (συνέχεια) **Κ. Φριλίγγου** — Από τὸ τραγούδι τῆς «Τρελλῆς» **Ιουλίου Τυπάλδου** — Γέλα καὶ ὁ κόσμος πληρώνει, **Δ. Λεγγάδη** — Χωριανὴ Αγάπη, **Αγγέλου Τυράννου** — Τὸ νυχτοπούλι **Δ. Βερναρδάκη** — Φιλολογικαὶ σημειώσεις — Διαμαντάκια — Λοξές Ματιές **Βευστικούδ.** Αλληλογραφία ὑπὸ τῆς πέννης μας κτλ.

ΤΣΕΧΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἡ μαγεμένη Λίμνη

Τὴ φοιχτὴ γρηῃ, ἡ γρηῃ Χάννα Σερονούτανε μέσα στὸν κόσμον σὰν σκιά. Ἀντὶ νὰ σκορπίσῃ τὴ χαρὰ γύρω τῆς ἐνέπνεε ὀλοῦθε τὸν τρόπο καὶ τὴ φρικὴ. Ἦταν ἓνα δέμα ἀπὸ κόκκαλα κακομαζωμένα, μιὰ μάγισσα καμποῦρα κ' ὄλο ἔβηχε.

Σὰν ἐφθανε στὸ χωριὸ, τὰ παιδιὰ τῶν κοζάκων τόβαζαν στὰ πόδια καὶ διαλαλοῦσαν μετὰ τὰ κλάματα καὶ τὶς φωνές τους τὸν ἐρχομὸ τῆς Χάννας. Τὴν ἐμισούσαν ὅπως καὶ τὴ γρηῃ Παζιόσκα, ποῦ γνωρίζοντας τὰ καλλίτερα βότανα καὶ τὰ φοβερῶτερα μάγια πολλὰ φορὲς ἔκανε ὁμορφὸ παλιγκάρι νὰ ἐρωτεύεται ἀσχημὴ κοπέλλα. Ἐλεγαν γιὰ τὴ Χάννα πὼς ἤξερα ἓνα σωρὸ μυστήρια μὰ δὲν εἶχε τὴν ἐπιδεξιότην τῆς Παζιόσκας. Τὰ κορίτσια ποῦ πήγαιναν νὰ τὴν συμβουλευθοῦν γινόντανε γλήγωρα κίτρινα καὶ μαραινόντανε σὰν κομμιὰν λουλούδια. Γι' αὐτὸ δὲν τὴν ἀγαποῦσαν καὶ δὲν πήγαιναν νὰ τὴν βροῦν παρὰ μο-

νάχα σὰν τὰ παρακινούσαν ὁ πειρασμός.

Ἐπειτα ἡ Χάννα δὲν ἐσύναζε σχεδὸν στὸ κόσμον. Ὅταν παραστενοχωρεῖτο μονάχα σερονούτανε στὸ χωριὸ γιὰ νὰ ζητιανεύσῃ ἓνα κομμάτι ψωμί ἢ νὰ γοητεύσῃ τὰ κορίτσια. Ὅσοι τὴν ἀπιντούσαν τὸ πρῶτὴν χαιρετοῦσαν καταρώντάς τὴν, ἢ ἔφτυναν δίπλα τους. Ἐτσι ἡ γρηῃ Χάννα περνοῦσε καλύτερα στὸ παλιοκρέβατο τῆς παρὰ ὅπου ἄλλου· τὰγαθὰ τοῦ Θεοῦ δὲν ἐφύτρωναν γύρω στὸ ἄθλιο παλιοκαλύβι τῆς· τοῦλάχιστον ἐκεῖ μέσα δὲν ὑπόφερε ἐξευτελισμούς. Ἐτσι ἐξοῦσεν ἡ γρηῃ Χάννα, λυπημένη, ἄθλια, σὰ μιὰ ὑπαρξὶ μετὰ κατὰ σημάδια σὰν σκιάχτρο. Ἐλεγαν ὡς τόσο πὼς ἡ γρηῃ Χάννα μιὰ φορὰ ἦταν κορίτσι Κανεὶς τότε δὲν θὰ ὑπόπτευε πὼς στὰ γερατιά τῆς θὰ κανε τὴ παραξένην δουλειὰ μιᾶς μάγισσας.

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνον ἦταν στὸ χωριὸ τῆς Οὐκραίνης μιὰ φτωχὴ ὀρφανὴ παντέρμη. Κάποιος τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πήρε γιὰ ὑπηρέτρια σὲ μιὰ φτωχικὴ καλύβα. Γιὰ τὴ δουλειὰ ποῦ ἔκαμε τῆς ἐπέτρεπαν νὰ κοιμάται χάμου καὶ νὰ τρώῃ ξερὸ ψωμί. Τὶς γιορτὲς ὅταν μιὰ ὀραία σκούφια στόλιζε τὰ λευκὰ μέτωπα ὄλων τῶν κοριτσιῶν καὶ τὰ μάτια τους ἀκτινοβολοῦσαν ἀπὸ εὐχαρίστησι ἡ Σάσκα μονάχα δὲν εἶχε μετὰ τὴν στολιστὴν οὔτε μετὰ τὴν χαρῆν. Εἶχε τὶς γιορτὲς τὸ ἴδιο ὕφος ὅπως καὶ τὶς καθημερινές, ὅπως κ' ὄλες τὶς μέρες τῆς δουλειᾶς Κανεὶς δὲν τὴν εἶχε μάθῃ τὰ στολιζέται. Τὸ πρόστυχο φόρεμά τῆς, ὄλο καὶ ἀποκουρελιαζότανε καὶ ἔξβαφε. Κι' ὄλα γύρω τῆς ἦσαν ἐνάντια. Ὁ ἥλιος μόνον ἦταν γι' αὐτὴν τόσο καλὸς ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους. Τὰ κορίτσια ἀδιάφορα κοροῖδευαν τὴ Σάσκα καὶ τῆς φώναζαν μοχθηρὰ στ' αὐτιά τῆς. «Σὰν πεθάνῃ ἡ γρηῃ Χάννα θὰ τὴν ἀντικαταστήσῃς!» Ἡ φτωχὴ Σάσκα ἀνετριχίαισε. Τῆς φαινότανε πὼς δὲ ζοῦσε παρὰ γιὰ νὰ μὴν ἀρέσῃ στοὺς ἄλλους καὶ γιὰ νὰ εἶνε δυστυχισμένη σ' αὐτὸν τὸν παλῆκοσμον. Καὶ πολλὰς φορὲς ποῦ στοχαζότανε πὼς τὰ κορίτσια τῆς προλέγανε τὸ ὁ μέλλον τῆς μάγισσας Χάννας ἄρχιζε κ'

ἔλαιε πικρά. Σκεφτοῦτανε ἀπελπισμένα πὼς τὰ παιδιὰ θὰ τὴν ἀπέφευγαν κ' αὐτά.

Μιὰ μέρα ἔτυχε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' τὸ χωριὸ στὴ μαγεμένη λίμνη. Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Σάσκα καθρεφτίστηκε ἐπάνω σὲ ἴσση καὶ καθαρὰ νερὰ. Οἱ θλιβερές τῆς σκέψεις ἀφανίστηκαν σὰν σὲ ὄνειρον. Καθὼς καθρεφτίζονταν ἐπιθύρισε μετὰ χαρὰ ἀγνωστὴ. «Μὰ, Σάσκα, δὲν εἶσαι τὸ ἀσημότερον κορίτσι τοῦ χωριοῦ!» Γιὰ τὴν ἔβλεπε στὴν ἐπιφάνεια τῆς μαγεμένης λίμνης πὼς ἦταν ψιλόλιγγη, χαριτωμένη, ἄσπρη σὰν περιστέρι. Τὰ μεταξωτὰ τῆς μαλλιά ἔπεφταν στοὺς ὄμους τῆς χονδρὲς πλεξίδες. Καὶ καθὼς χαμογέλασε στὸν ἑαυτὸ τῆς, ἡ καρδιά τῆς ἐσκίρτησεν ἀπὸ μιὰν εὐτυχία ἀνέκφραστη· τόσο γοητευτικὸ βῆκε τὸ χαμόγελό τῆς. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ φιλενάδες τῆς ἔβαλαν στὰ κεφάλια των στεφάνια στὸν ἦχο χαρούμενων τραγουδιῶν κ' ἔγιναν εὐτυχισμένες νοικοκυρές. Τί κ' ἂν ἡ Σάσκα θέλησε νὰ γίνῃ κ' αὐτὴ νοικοκυρὰ; Δὲν ἦταν τώρα ἀρκετὰ μεγάλη;... Ἀλλοίμονο! Οἱ μνηστῆρες δὲν ἐμπαιναν στὸ σπητικὸ τῆς ὀρφανῆς κ' ἡ Σάσκα δὲν ἄκουε ποτὲ τὰ λόγια τους. Οἱ μνηστῆρες πῆγαιναν μονάχα στὶς γειτονικὲς καλύβες. Στὴ καλύβα τῆς Σάσκας δὲν ἐσταμάτησε κανεὶς. Τότε σὰν ἄκουσε νὰ τῆς ξαναλένε πὼς θὰ γινότανε μάγισσα ἀνετριχίαισε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ κ' ἓνας ἀπαρηγόρητος πόνος πλημμύρισε τὴν ψυχὴ τῆς. Μὴν ἔχοντας κανένα στὸν κόσμον, τὸ πῆρε ἀπόφασι νὰ πάῃ νὰ βροῇ τὴ γρηῃ Χάννα γιὰ νὰ τὴ ρωτήσῃ γιὰ τὴ θλιβερόν τῆς μοῖρα. Ἡ γρηῃ Χάννα πεσμένη στὸ ἄθλιο στρώμα τῆς δέχτηκε μετὰ καλωσύνην τὴ φτωχὴ ὀρφανὴ καὶ τὴν ἐκάλεσε μετὰ τρυφερότητα «παιδί μου». Μετὰ τὰ μάτια γεμισμένα δάκρυα καὶ μετὸνον στὴν καρδιά ἡ Σάσκα ἐξομολογήθηκε στὴ Χάννα πὼς κανεὶς δὲν τὴν ἀγαποῦσε.

— Ἀ! εἶπε ἀναστενάζοντας δὲν θέλω νὰ γηράσω νὰ ζῆσω ὅπως ζῆς τοῦ λόγου σου. νὰ ζῆσω μιὰ ζωὴ μάγισσας, μιὰ ζωὴ ἔρημη. Δὲν θέλω τὰ παιδιὰ νὰ φεύγουν σὰν μετὰ βλέπουν.

Καὶ κλαίοντας ἐκρυψε τὸ πρόσωπό τῆς μέσα στὰ χέρια τῆς. Ἡ γρηῃ Χάννα ἐπό-

ΤΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ μεταλλ. 2.

Οι επιστολαί και τὰ ἐμβάσματα πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται :

Πρὸς τοὺς Κοινὸν
ΕΞΡΧΟΝ—ΦΡΙΑΓ ΓΟ
διευθυντὰς τῆς «Νεότητος»
poste Francaise

ΣΜΥΡΝΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΙ

ΣΜΥΡΝΗ δικάρακια 16
ΛΟΠΗ ΤΟΥΡΚΙΑ Μετζήτια 2
ΞΕΝΑ ΚΡΑΤΗ.. . . Φρ. Χρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ δύνανται νὰ προπληρωθῶσι κατὰ δόσεις ἐξαμήνου ἢ τριμήνου.

Σημ. Οἱ ἐκτὸς τῆς Σμύρνης συνδρομηταὶ πρέπει νὰ μᾶς ἀποστέλλουν τὴν συνδρομὴν των διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς ἢ ἑποῖα εἶναι τὸ ἀσφαλέςτερον μέσον, ἢ ἐν ἀνάγκῃ διὰ τοκομεριδίων καὶ χρεονομισμάτων.

νεσε τὴ φτωγὴν ὀρφανή· συλλογίστηκε τὰ βιάσανα τῶν ἀνθρώπων, τὴν σκληρότητα τῆς μοίρας. Τῆς ἐφάνηκε πὼς εἶχε μπροστὰ τῆς τὴ δικτὴ νιότη κ' ὄλα τὰ περασμένα της, τὴν ἀτέλειωτη καὶ θλιβερὴ περιπλάνησί της, ἕνα σωρὸ λύπης καὶ δυστυχίας. Σκέφτηκε κ' ἐδίστασε πολὸ σὰ νὰ ἀμφέβαλλε ἢ ἴδια γιὰ τὴν δύναμι τῶν χορταργιῶν της καὶ τῶν βοτανιῶν της.

— Δὲ θέλεις νὰ γίνης μιὰ Χάννα; ἐμορμούρισε πολλὰ φορέσκονώντας σοβαρὰ τὸ κεφάλι. Στὰ ὕστερα βγήκε ἀπ' τὴ καλύβα καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο κρατώντας στὴ χούφτα της μυτηριώδει; σπόρους. Τοὺς ἔβαλε στὰ χέρια τῆς Σάσκας καὶ τῆς εἶπε μ' αὐτὰ τὰ λόγια.

— Νὰ σπύρο γιὰ τρία χρόνια, πάντα γιὰ τὸ ἴδιο τὸ ἀδλάνι. Ὅχι τὸσα λουλούδια ὅσα παλληκάρια εἶνε στὸ χωριό. Στὸ παλληκάρι ποὺ θὰ σοὺ ἀρέσῃ θὰ τοῦ ρίξῃ ἕνα λουλουδί στὰ πόδια του. Αὐτὸ ποὺ θὰ σκύψῃ νὰ τὸ πάρῃ θὰ σ' ἀγαπήσῃ. Ἀν τύχη ὁμως καὶ κανένα παλληκάρι δὲν σκύψῃ νὰ πάρῃ τὰ λουλούδια κ' ἂν ὄλα τὰ ποδοποιήσουν, τὸ τρίτο χρόνο θὰ φυτὰίξῃς τὸ ὕστερον λουλουδί γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου.

Καὶ νὰ τὶ θὰ κάμης τότε; εἶνε μιὰ γρη῏ φλαμουριά ποὺ γέρνει τὰ κλώνια της ἀπάνω ἀπὸ τὴ λίμνη. Τὰ μεσάνυχτα μὲ τὴ γέμιση τοῦ φεγγαριοῦ νὰ πᾶς νὰ καθίσῃς ἀπάνω στὸν κορμὸ τῆς ὅπως σ' ἕνα πάγκο. Νὰ δέσης τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μὲ λουρίδες κραινιάς, νὰ γείρῃς τὸ κεφάλι ἐπάνω στὸ στήθος νὰ μυριστῇς τὸ ὕστερον λουλουδί καὶ θὰ γίνης εὐτυχιμένη.

Ἡ Χάννα δὲν εἶπε περισσότερα παρηγήγειλε μονάχα στὴ Σάσκα νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴ συμβουλὴ της. Ἡ Σάσκα ἔφυγε. Χίλιες σκέψεις τῆς ἦρθαν τότε στὸ νῦ. Εἶχε μεγάλη πεποίθησι κ' ἐλπίδα στὴ γρη῏ Χάννα· τὴν εὐγνωμονοῦσεν

ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ ΤΗΣ Π. ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Χορὸς Γυναικῶν στὸν Σολωμόν).

Δόσε μ' ἀπὸ τὸ στόμα σου φιλιά, ὁ κόρφος σου γλυκύτερος μοῦ εἶναι κ' ἀπὸ τὸ κρασί. Καὶ τὰ μυρωδικὰ σου ὄλα τὰλλα ξεπερνοῦν. Χυμένη τ' ὄνομά σου μυρωδιά! Γι' αὐτὸ ἢ κοπέλλες σ' ἀγαπήσανε κ' ἐγὼ μαζύ. . .

καὶ ζαλισμένες πήραμε
ξοπίσω σου τὰ μῦρά σου.
Πᾶς μέσ' αὐτοῦ, ὦ βασιλέα,
νὰ παίξωμε μαζύ καὶ νὰ γελᾶσωμε,
καὶ μέθῃ πεϊότερο κ' ἀπ' τοῦ κρασιοῦ,
νὰ μᾶς σκορπίσουνε οἱ κόρφοι σου.

Σολωμῆτις (στὸ χορὸ) Εἶμαι ὄμορφη [μὰ μαύρη] ὦ τῆς Ἱερουσαλήμ κοπέλλες, ὄμορφες σὰν τὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ, σὰν τὰ μαργαριτάρια ποὺ φορεῖδ Σολομόν. Τὴ μαύρη ἐμένα μὴ μὲ βλέπετε ποὺ ὁ ἥλιος τόσο μ' ἄλλαξε! Τ' ἀδέρφια μου μ' ἐμίσησαν καὶ μ' ἔβαλαν τ' ἀμπέλι νὰ φυλάγω μὰ τοὺς ἔφυγα.

(Θυμᾶται τὴν ἀγάπη της)

Ὡ πέξ μου ἀγάπη μου ποὺ βόσκεις τὰ κοπάδια σου καὶ πρὸς τὸ μεσημέρι ποὺ τὰ σελαγῆς νερθῶ καὶ νὰ σοὺ κἀνω συντροφία; **Σολωμόν.**— Ὡ πόσο ἀξίζεις! μὴ δὲν [πό] νοιωσες; Ε! τράβα τότες σιὰ κοπάδια σου καὶ βόσκει μὲ τοσιπάνους τὰ κατσίκια σου. Ἀγάπη μου καὶ τὴν καρότσα σὺ τοῦ βασιλῆα στὴν ἀρχοντιά ξεπέρασες. Σὰν τραγονάκι τὸ πιγούνη σου ὄμορφο καὶ στὸ λαϊμό σου λιγανάκια βαθυλιὰ, μαλαματένια θὰ σοὺ κἀνω εἰκόνα ἐγὼ.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΟΤΑΜΗΣ

ἀκόμη. Ἡ γρη῏ Χάννα τὴν παρηκολούθησε πολὺ μὲ τὸ βλέμμα της ὅπου ἢ Σάσκα χάθηκε μέσα στὴ καταχνιά τῆς στέππας, μὲ γυρισμένο μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι. Ἡ Χάννα κοίταζε ἀκόμη μακρὰ κ' ἐμορμούριζε κάτ, μέσα στὰ βαμμένα χεῖλη της. Μαῦρα πουλιὰ τριγύριζαν ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της.

Ἡ Σάσκα ἔκαμε ὅπως τῆς εἶπεν ἡ γρη῏. Στὸ χωράφι πίσω ἀπὸ τὴν καλύβα εἶδε νὰ φυτρώνουν ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὴς πρώτες ἀνοιξιάντικες βροχὲς λουλούδια ἔκτακτα εὐμορφα, μὲ μιὰ μυρωδιὰ μεθυστική. Κι' Ἡ Σάσκα εἶπε ὅπως τῆς εἶπεν ἡ γρη῏. Κι' ὅταν τὰ λουλούδια αὐτὰ ἀνθισαν καλά, ἢ Σάσκα τὰ μαζεύει καὶ τὰ ριχνε τὸ βράδυ στα πόδια τῶν νέων. Κανεὶς δὲν ἔσκυβε νὰ πάρῃ λουλούδια. Κάποτε μονάχα τὸ πό-

δι ἀπρόσεκτου διαβάτη τὰ πατοῦσε καὶ τὰ πετοῦσε. Ἐτσι ἐπέρασεν ὁ πρῶτος χρόνος, ὕστερα ὁ δεῦτερος, ὕστερα ὁ τρίτος. Αὐτὸν τὸν χρόνὸ τὰ λουλούδια τῆς Σάσκας ἤνοιγαν μαγευτικότερα ἀπὸ ἄλλοτες. Κι' ὅσο γέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὰ μωσκοβολητὰ τους τόσο γλῶμιάζε καὶ μαραϊνότανε τὸ πρόσωπο τῆς Σάσκας. Τὸν Αἰ-Γιάννη τὸ χωράφι ἦταν ἔρημο πεῖα. Ἡ Σάσκα εἶχε ρίξῃ ὄλα τὰ λουλούδια. Δὲν τῆς ἔμεινε παρὰ ἕνα τὸ ὕστερον. Τότε θυμήθηκε τί τῆς εἶχε παραγγεῖλῃ ἡ γρη῏ Χάννα. Ἀποφασισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴ συμβουλὴ τῆς ὡς τὸ τέλος. Δὲν κόριξε στα πόδια παληκατιοῦ, αὐτὸ τὸ ὕστερον λουλουδί, ἀλλὰ τὸ φύλαξε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της.

Ἡ νύχτα ἦταν ἡσυχη καὶ θερμὴ, μαγευτικὴ καὶ μυστηριώδης. Πρὶν ἀπὸ τα μεσάνυχτα ὄλοι κοιμοῦντανε εἰρηνικὰ, ἢ Σάσκα πήρε τὸ ὕστερον τῆς λουλουδί, μὲ τὸ χέρι τρέμοντας τὸ κάρφωσε στὸ στήθος της ὅπως ἔκαναν οἱ φιλενάδες της ποὺ πηγαιναν στὴν ἐκκλησιὰ μ' ἕνα στεφάνι στὸ κεφάλι. Ὑστερα ἔπηρε τὸ δρόμο γιὰ τὴ λίμνη. Ἐπερπατοῦσε τρέμοντας. Ἐνα στενὸ μονοπάτι ἔφερνε ἴσια στὸ κορμὸ τῆς γρη῏ς φλαμουριάς, ποὺ ἀπλώνονταν ἀπάνω ἀπὸ τὸ νερὸ σὰν δοκάρη. Σύρθηκε ὡς ἐκεῖ καὶ καθῆσε στὴν ἄκρη τοῦ κορμοῦ. Ἐδῆσε τα πόδια καὶ τὰ χέρια μὲ λουρίδες κραινιάς.

Πέρασε μιὰ στιγμή. Ἐξαφνα τῆς ἦρθε κἀτὶ στὸ νοῦ, ἔκλινε τὸ κεφάλι στὸ στήθος καὶ μύρισε μὲ ὀσμὴ τὸ μεθυστικὸ λουλουδί. Κι' ἀμέσως τὸ κεφάλι της ἐγέμισε μὲ θαυμάσια ὄνειρα. Ονειρεύθηκε τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ τῶν ὀραίων **Προσάλληθων** μὲ τα μακρὰ μαλλιά, ποὺ κατοικοῦν κρουσταλλένια παλατια στὰ βάρη τοῦ νεροῦ. Καθὼς μύριζεν ἀχόρταγα μιὰ φουρα ἀκόμα τὸ γλυκὸ ἄρωμα τοῦ σκεροῦ λουλουδιοῦ. . . Ὁσέ! Τῆς φάνηκε πὼς ἦταν αὐτὴ ἢ ἴδια μιὰ **ρουσάλικα** κέρνοι-τας ὄμορφα παλληκάρια στὸ βαθὺ τῆς βασιλείου. Ἐξαφνα χωρὶς νὰ διστάσῃ ἢ Σάσκα ἔγειρε δίπλα. Ὁ κορμὸς τῆς γρη῏ς φλαμουριάς ἄρχισε νὰ ταλαντεύεται σὰν κούνια μικροῦ παιδιοῦ. Τὸ νερὸ τῆς μαγεμένης λίμνης ἀνοίχθηκε, ἀνεπήδησε σὰν πηγὴ κ' ἐκείσισε. Ὑστερα ξαπλώθηκε σιωπῆ. Ἡ Σάσκα χάθηκε. Ἦταν τώρα πολὺ εὐτυχιμένη. Ὁ κορμὸς τῆς γρη῏ς φλαμουριάς ταλαντευοῦταν ἀκόμα κ' ἀπάνω στὸ στὸ νερὸ ποὺ ἠσύμισε, ἀπλώθηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν ἱπῶν τὸ γλωμὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. . .

Edward Jelinek.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ἡ ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΚΟΥΜΠΟΥΡΑΣ

Δὲν τὰ γράφω αὐτὰ διὰ τοὺς ἐνόρκους τῆς Χαλκίδος, οἱ ὅποιοι ἀδιαφοροῦ ἂν θὰ τὰ διαβάσουν. Τὰ γράφω γιὰ τοὺς ὀλίγους, οἱ ὅποιοι, δὲν ξέρω σὲ ποῖο κτηνώδες αἰσθημα ὑπέκοντες, εἶπαν ὅτι καλὰ ἔκαμαν νὰ βγάλουν τέτοια ἀπόφασι, διότι ἡ γυναίκα τοῦ Λύδη εἶνε στὴν σύγχρονον κοινωνία ἄτιμη.

Θὰ συμφωνοῦσα μαζί τους ἂν ὁ δικηγόρος Λύδης τὸ ἔκανε τὴν **πρῶτη φορά ποὺ ἔμαθε πὼς τὸν ἀπατοῦσεν ἡ γυναίκα του.**

Ἀλλ' αὐτὸς ἦταν βουτηγμένος στὴν ἀτιμία, στὴ λάσπη, στὸ βόρβορο, τὴν παρακαλοῦσε, δὲν τὸν ἔμελλε γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὸ σῶμα τῆς γυναίκας του ἀντὰ κλεβε ἕνας ἄλλος, ἀλλὰ μόνον διότι αὐτὴ τὸν ἐσυχαίνοτο. Ἐξῆς σ' αὐτὴ τὴ βρωμερῆ ζωὴ καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸσον καιρὸ τοῦ κἀπνισε νὰ τὴν σκοτώσῃ καὶ νὰ γίνῃ ἥρωος τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας.

Μὲ τὴν πράξιν του αὐτὴ ἔγινε φονιάς ἐνὸς ἀγνώστου πλάσματος, ξένου πρὸς αὐτόν. Ἐνῶ ἂν τῆς ἔδειχνε τὴν πόρτα θὰ ἦταν κοινωνικὸς ἥρωος, ἀνθρωπος ὁ ὅποιος ἔμαθε ἀρκετὰ πόσο διαρκεῖ ἡ λατρεία τῆς γυναικὸς καὶ πόσο βάρος ἔχουν τὰ αἰσθηματὰ της. Οὔτε ὁ πρῶτος θὰ ἦταν σ' αὐτὴ τὴ θέσι οὔτε ὁ τελευταῖος. Δυστυχῶς αἱ προλήψεις περὶ τιμῆς ἐντελῶς παρεξηγήθησαν ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους, οἱ ὅποιοι ἕνα μόνον σκοπὸν εἶχαν: νὰ κτυπήσουν τὴν γυναίκα! Τὸ κτύπημα ὅμως αὐτὸ εἶνε ἐγκλημα, καὶ πρέπει νὰ γίνῃ ἕνα ἄλλο δικαστήριον νὰ τοὺς καθίσῃ στὸ **σκαινέ.**

Ἡ γυναίκα του ἦταν προωρισμένη νὰ κομητὸ καὶ νὰ αυτοκτονήσῃ ἀνάμεσα στὴ διαφθορά. Περὶ αὐτῆς δὲν ὑπάρχει δευτέρα γνώμη. Τὴν ἀκολούθησαν ὅμως—στὴ διαφθορά—ὁ σύζυγος, ὁ πεθερὸς, τὸ δικαστήριον, οἱ ἔνορκοι καὶ ὄλο τὸ πλῆθος τῶν ἀμαθῶν. Τὸ πλῆθος ὅμως αὐτὸ δὲν ἔννοεῖ ὅτι δὲν προσφέρει καμμίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ οἰκογενειαρχοῦ. Διότι ὁ Λύδης ἔπαυσε νὰ εἶνε τοιοῦτος πρὸ πολλοῦ. Εἶχε μίαν γυναίκα κοινὴν, ὅπως τὴν εἶχε καὶ ὁ Α καὶ ὁ Β ἐραστής της. Πὼς ἔρχεται μετὰ ἕνα ὀλόκληρο χρόνο, μετὰ τὸσα σκάνδαλα, τὰ ὅποια τὸν εἶχαν ξεκουρελιάσῃ, νὰ τραβήξῃ τὸ ρεβόλβερ καὶ νὰ διεκδικήσῃ τὴν ἀνυπαρκτον τιμὴν του, τὴν καταξοχισμένην γυναίκα του, τὴν σύζυγον πολλῶν συζύγων ἐν γνώσει του;

Φαίνεται ὅτι οἱ ἔνορκοι εἶνε ὀμοιοπαθεῖς τοῦ Λύδη καὶ ληθῆλυσαν νὰ ἐκδικηθῶν. Ἀλλῃ ἐξήγησις δὲν ὑπάρχει. Ὁ Λύ-

δης ἔσκότωσε, ἔπρεπε νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπειὰς τοῦ νόμου. Ἐκαμε τὸ κέφι του, ἐπομένως καὶ ἡ δικαιοσύνη ἔπρεπε νὰ κἀνῃ τὸ δικὸ της. Εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν δὲν ἐπρόκειτο περὶ συζύγου, ἀλλὰ περὶ **κοινῆς** γυναικός. Ἡ δικαιοσύνη δὲν ἐγνώρισε αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. Τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτὴν. Μετὰ τὸ πραξικόπημα αὐτὸ τῆς νεροουλιασμένης σκέψεως τῶν ἐνόρκων τῆς Χαλκίδος διόλου ἀπίθανον μεθαύριον εἰς τὸν νέον Ἰωσήφογλου καὶ τὸν ἱατρὸν Κατῆρην νὰ συστήσουν εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης νὰ τοὺς δώσῃ τὸν Μεγαλόσταυρον, εἰς δὲ τὴν Τσιμπούκη νὰ ἐπιβάλουν ἰσόβια δεσμά.

Μὲ τοιαύτας σκέψεις καὶ ἀποφάσεις θὰ ἐνισχύσουν οἱ κύριοι αὐτοὶ τὴν διαφθορὰν, τὰ ἐγκλήματα, καὶ θὰ καταστήσῃ ἡ **τιμὴ** νὰ εἶνε ἐπάγγελμα, τὸ ὅποιον οἱ διάφοροι Λύδαι θὰ ἐμπορεύονται κατὰ τὰς περιστάσεις ἢ θὰ παρουσιάζονται στὰ μάτια τοῦ κόσμου ἥρωες ὅταν τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ παύσῃ νὰ τοὺς δίδῃ τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν.

Εὐτυχῶς νέαι ἰδέαι ἀρχίζουσιν νὰ κυριαρχοῦν εἰς τὸ δυστυχημένον αὐτὸ Βασίλειον, τὸ ὅποιον θὰ λυτρωθῇ σύντομα ἀπὸ τοὺς ἀπείρους ἐνόρκους καὶ θὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὴν πρώτην περιστάσιν τὴν τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ οἰκογενειαρχοῦ, ὅχι δὲ εἰς τὴν τελευταίαν.

Ἀπορῶ πὼς ὁ Λύδης θὰ κατορθώσῃ νὰ ζῆσῃ τίμιος ἀνθρωπος, ἀφοῦ τόσο καιρὸν ἦταν συνένοχος εἰς τὴν διαφθορὰν τῆς γυναικός του. Ἦσως τὸν βοήθησούν ὁ πεθερὸς του καὶ οἱ ἔνορκοι! Συνεννοοῦνται τόσο καλὰ αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποι, ὥστε πολὺ γρηγορὰ θὰ λύσουν τὸ μέγα κοινωνικὸν πρόβλημα τῆς **τιμῆς** καὶ τοῦ **ἐπαγγέλματος**?

M. ΡΟΔΑΣ.

ΒΛΑΒΗΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἡ ΚΟΡΕΥΤΟΥ

Γιὰ τὸν μπικμαῦ σου ἐδοῦλεμε τεχνίτης μερα-
[κλῆς]
κ' ἐρωτεμένη σου ἔγραψε ἐτοῦτο τὸ σαλβᾶρι,
τί σὰ θὰ σέρνης τὸ χορὸ*τί κ' ἂν τὸν ἀκλου-
[θῆς]
τὰ παλικάρια μάχονται ποῖο θὰ σὲ πρωτο-
[πάει].

Ἡ ΧΑΡΑΚΙΩΤΙΣΣΑ

Στὸ πανηγῆρι τοῦ Κοιτζέ, στῆς Ἀρετσούς
[στῆς Σμύρνης]
ἔστρενε σκλάβους πίσω της τὸ λιγερὸ κορμί
[της]
καὶ γὰ ἀπὸ χρόνους ὕστερα στὰ πανηγῆρια
[ρωτῆσα]
γ' αὐτὴ τὴ **Χαρακιώτισσα**

καὶ μοῦ *παν πὼς ξεφάντωσε στοῦ γάμου τῆ
[βραδεία]
καὶ μαύρη ζούλια αἰσθάνθηκα βαθεῖα μῆσ'
[στὴ καρδιά].

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ

Ὁ ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΙ

Ι Ι Ι

Πουθενὰ δὲν φαίνεται συντηρητικὸς ὁ Τολστόη. Εἶναι τὸ ἀληθές ὅτι δὲν δημιουργεῖ κανὲν οἰκοδόμημα ἀρχῶν καὶ βάσεων ὀρισμένων ἀλλὰ προχωρεῖ παρατάσσων καὶ καταρρίπτων ὅτι αὐτὸ Ρωσικὸν ἔθνος ἀπετέλεσε ἐκκλησιαν, πολιτείαν καὶ τάξεις κοινωνικὰς. Πρέπει νὰ φαντασθῇ κανεὶς αὐτὸν τὸν κῆρυγα ποδοπατήσαντα κάθε μεγαλεῖον τοῦ πρὸ τῆς ἐλευσινότητος ἐνὸς μουζίκου, ὁ κόσμος τῶν ὀποίων τοῦ ἐνέπνευσεν ἐν μίσσος πρὸς τὸν τύπον καὶ μίαν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀδελφωσύνην μὲ τὴν ὅποιαν ἐφαντάζετο τὴν ζωὴν καθενὸς καὶ τὴν ἰδικὴν του βέβαια ὡς ὀφειλομένην εἰς τὴν καλλιτέρευσιν τῆς ζωῆς τοῦ ἄλλου. Ἀπ' αὐτὴν τὴν ἰδέαν ἀντλεῖ ὀλην τὴν ἠθικὴν του τὴν ὅποιαν βασίζει εἰς τὸ ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου «ἀγαπάτε ἀλλήλους» ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐξαρτᾶ καὶ συνδέει τὴν ἄλλην ἰδέαν τῆς ἀδελφότητος καὶ ἰσότητος, τὴν ὅποιαν ὁ Χριστὸς διετύπωσε εἰς τὰς λέξεις. «οὐκ ἔληθον διακοινηθῆναι ἀλλὰ διακοινηθῆσαι» κτλ. — μὴ λησμονώμεν ὅτι ὁ Τολστόη κάθε του ζήτημα τὸ ἐξετάζει συμφώνως πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν Χριστιανικὴν Πολιτείαν πατάσσει κυρίως—. Ἐν ὅ δὲ τὴν ἠθικὴν του τὴν καθορίζει, τὴν θρησκείαν του μὲλις ἐνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τοῦ ἐναντίου καὶ τῆς ἀρνητικῆς αὐτοῦ στάσεως. Καὶ προχωρεῖ εἰς τὴν εὐαγγελικὴν του, καὶ θεωρεῖ ὡς αἰτίαν τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως τὴν ἀ ν τ ἰ σ τ α σ ἰ ν, ἢ ὅποια γεννᾷ τὰς ἀδικίας καὶ ὀπλίζει τὰς χεῖρας τῶν κακοῦργων. Τὴν μ ἢ ἀ ν τ ἰ σ τ α σ ἰ ν (κἀτὶ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ κ α λ ὀ ν ἀ ν τ ἰ κ α κ ο ὕ) θεωρεῖ βάσιν πάσης συνεννοήσεως καὶ ὀμαλῆς συμφιλίωσεως ὀλων τῶν κασίκων τοῦ πλανήτου μας. Κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὰ ὀ ρ ἰ α καὶ αἱ περγαμηναὶ ἐνὸς ἔθνους εἶναι τίποτε ἀπέναντι τῆς κοινῆς μάζης ἀπὸ τὴν οὐσίαν ὀλοι εἶνε ζυμωμένοι, καὶ φυσικὰ τ ὀ ν π α τ ρ ἰ ω τ ἰ σ μ ὀ ν καὶ τὸν σωθινισμὸν θεωρεῖ ἰδέας ἐναντίας ὀλων διόλου εἰς τὴν ἀγγὴν ἠθικὴν του, τῆς ἐνότητος

και αδελφωσύνης και είναι σύμφωνος εδω με άλλο ρητόν του ευαγγελίου «οὐκ ἔνι Ιουδαίος, οὐδὲ Ἕλληγν οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος κτλ.» με τὴν διαφορὰν ὅτι τὴν ἐνότητά και τὴν μὴ διάκρισιν δὲν διαθλέπει ἐν τῇ πίστει (ἐν Χριστῷ) ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὴν δμοιότητα τῆς γενεσεως των δικαιοματων και τοῦ προσορισμοῦ οὔ τοῦ ἀνθρώπου ὅπου δῆποτε και ἀν ἄνθρωποι, πράγματα τὰ ὅποια ὄλοι ἐξ ἴσου κατέχουσιν, πρέπει νὰ διαμφισθητῶσι. Ὡστε ὁ Τολστόη οὔτε εἰς ὠρισμένην ἐκκλησίαν ἀνήκει διότι κατ' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει, κανὲν χωριστὸν σωματεῖον με ἰδιαίτερον ὄνομα, οὔτε μέλος πολιτείας ὠρισμένης ἀποτελεῖ οὔτε ἀντιπρόσωπος καμμιάς κοινωνικῆς τάξεως εἶνε ρανίς μέσα εἰς ὄλην τὴν λογικὴν ζωὴν τοῦ πλανήτου μας, δι' ὄλους και ἀπὸ ὄλους και ἔχει ἐπάνω του παντοῦ γραμμένας τὰς λέξεις - ἀνθρωπότης, ἀγάπη ἢ ἀν θέλετε ζωὴ ἴσως ἀγάπη. Ὅλα τὰ ἄλλα (διακονία, ὄρια, σημάια πατριωτισμὸς) τὰ θεωρεῖ ἐξαρτήματα τῆς ἔχθρας και ἐναντία πρὸς τὴν ἀγάπην ἢ ὅποια ὄταν ὑπάρχει ὄλ' αὐτὰ ἐξαφανίζονται κατ' αὐτόν. Ὡστε τώρα ὑπάρχει ἀντίφρασις εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ ὅποια τὴν διδάσκει και τὴν παραβαίνει εἰς τὴν πρᾶξιν ἐπίσης και εἰς τὴν Πολιτείαν ὄταν μάλιστα αὐτὴ ἔρχεται συμβοηθὸς και τιμωρὸς εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς πρώτης, εἰ ὄποιοι πολλὰκις εἶναι κοινοί, ὄταν τὰ δύο αὐτὰ σωματεῖα τὰ συνδέει τὸ αὐτὸ δόγμα. Ὡς βλέπομεν εἶναι πολλὸ ἐπιζήμιος ὁ Τολστόη και κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα ἀκόμη, ὄτε ὄλα τὰ ὄρικια κανονίζονται με τὸ κανόνι. «Μερικοί τὸν κατηγοροῦν ὄτι αἰ ἰδέαι του ἴσαν και μία ἀπὸ τὰς πολλὰς αἰτίας νὰ ἴττηθῇ ὁ ρωσικὸς κολοσσὸς ἀπὸ τὴν πολυμήχανον Ιαπωνίαν. Ἡ μὴ ἀντίστασις του αὐτῆ ἴσως νὰ μποροῦσε νὰ ἐφαρμοσθῇ στοὺς ταπεινοὺς μουζίκους τῆς Γιασανάγια Πολιάνια ἀλλὰ στὸ μεγαθήριον αὐτὸ τοῦ κόσμου ποῦ τὸ ἔνα μέλος του ἀντιστρατεύεται πρὸς τὸ ἄλλο εἶνε δύσκολον. Πολλὸ ἰδεολόγησεν ἔδω ὁ Τολστόη και γι' αὐτὸ ἔφυγε πολλὸ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Ἰσως ὡς ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι ἄριστον τὸ πολιτειακὸν του σύστημα, γέννημα τῆς ἀγάπης, ἀλλ' ὡς μέσον, ν' ἀρχίσῃ δηλαδὴ ἀπὸ τώρα τὸσον γενικὴ ἢ ἀρετὴ αὐτῆ και με τὴν καθαρὰν Εὐαγγελικὴν νὰ ἐπιμασίαν τότε δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ ἰσχυρότερον και νὰ καταποθῇ τὸ ἀδύνατον μαζὺ με τὰς

περγαμηνὰς τῆς καταγωγῆς του και τοὺς πόθους τῆς διαιωνίσεώς του. Πρὶν γείνη ὁ καταρτισμὸς αὐτὸς των ἔθνικοτήτων πρὸ καταβολῆς δηλαδὴ κόσμου ἴσως, ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ ὁ διδάσκαλος τῆς Γιασανάγια Πολιάνια νὰ γίνῃ ἀκουστὸς ἀπὸ ὄλους ν' ἀλλάξῃ ὄμως και τὰς διανοίας ὄλας και τὰς ἰδιοσυκρασίας ὑπὸ ἐν σχέδιον και τότε ἴσως νὰ μὴ κατανοῦσαν αὐτὴν τὴν αἰματοχυσίαν, τὴν δ ἀκρισιν και τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀγάπης· οἱ κάτοικοι τοῦ πλανήτου μας ὁ ὄποιοι τρέφει και στὸν 20ὸν αἰῶνα ὄτι ἔτρεφε και εἰς τοὺς ἄλλους. Τώρα ἀν ἴτο δυνατόν με μίαν μυθολογικὴν ράβδον νὰ γίνῃ αὐτῆ ἢ μεταβολὴ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς γῆς, νὰ ἐμφυτευθῇ και εἰς κάθε ψυχὴν ἢ πλατεῖα αὐτῆ ἔννοια τῆς ἀγάπης νὰ λημονήσῃ ὄμως και ὄλοι καταγωγῆν και ἰστορίαν τότε ἴσως χωρὶς ζημίαν μερικῶν νὰ ξεφύτρωνεν ἢ Πολιτεία και ὁ κόσμος τοῦ Τολστόη. Διὰ τοῦτο εἶπαμεν ὄτι ἰδεολόγησε πολλὸ ἔδω ὁ κόμης φιλόσοφος και θὰ μείνῃ τὸ σύστημά του ὄπως και πολλῶν ἄλλων ἰθιολόγων και κοινωνιολόγων δι' ἐν ἀπώτερον μέλλον και διὰ τοὺς ἐπερχομένους κληρονόμους τῆς στενῆς αὐτῆς γῆς.

K. ΦΡΙΑΙΓΓΟΣ

EDMOND ROSTAND
CHANTECLER
 Δράμα εἰς 4 πράξεις
 (Συνέχεια)
 ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ, τὶς ἐπιτρέπει τὸ δρόμο.
 Τώρα πηγαίνετε!
 Η ΣΤΑΧΤΙΑ ΟΡΝΙΘΑ, κερυμμένη.
 Δὲν μπόρεσαν νὰ μ' ἀνακαλύβουν!
 Η ΠΑΡΑΔΑΗ ΟΡΝΙΘΑ, ποῦ βγαίνει τελευταία.
 Τί δικτακταστικὸ πρᾶμα! Ὅθ φαμε τὴν ὄρα χόρτα ποῦ μυρίζουν πετρέλαιο!
 ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ο Σαντεκλέρ, ὁ Κόσσυφας μέσα
 στὸ κλουβί του, ὁ Γάτος πάντα κοιμώμενος ἰπάνω στὸν τοίχο, ἢ σταχτὰ ὄρνιθα κερυμμένη πίσω ἀπὸ τὸ πανέρι τῆς Γρωῆς ὄρνιθας.
 ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ μονολογῶντας, ὄστερα ἀπὸ λίγο.

Οχι, ἔδ θὰ ἐμπιστευθῶ σὲ καμμιά ἐπιπόλαιο ψυχὴ τὸ μυστικὸ αὐτὸ ποῦ ἢ δόξα του βαραίνει περισσότερο κι' ἀπὸ 'να βράχο. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ λημονήσω! **Τινάζοντας τὰ φτερά του.**
 Ἀς χαίρω ποῦμαι πετεινός!
Περπατεῖ καμαρωτὰ κατὰ μήκος και πλάτος.
 Εἶμαι ὄραϊος. Εἶμαι ὄπερὶ φανος. Περπατῶ. Σταματῶ. Προσχεδιάζω πηδήματα κι' ἐξαφνικὰ τρεχιά! Και καμμιά φορὰ γιὰ κάποιον μικροῦρωτα, σκανδαλίζω τὸ ἀμαξάκι ποῦ ὄψωνει στὸν οὐρανὸ τὰ δύο του χέρια.
 Τίς φροντίδες ἀς τίς ἀφίσω γιὰ αὔριο. Ἀς φάγω κανένα κόκκο κριθαριοῦ. Ἀς εὐθυμῆσω. Σὰν περπατῶ κορδωμένος ἐκείνο ποῦ ἔχω ἐπάνω στὸ κεφάλι μου και κάτω ἀπὸ τὸ μάτι μου εἶναι πειδὸ κόκκινον ἀπ' τὸ λαϊκὸ ἔνδος πύρρουλα και ἀπὸ τὸ στήθος μιάς καρδερίνας!
 Ὅλα εἶναι ὄραϊα, ὄλα πᾶνε καλά. Φωνάζω και χοροπηθῶ. Αφοῦ ἔκαμα τὸ καθήκον μου μπορῶ νὰ πᾶρω αὐτὸ τὸ ὄφος τὸ ὄποιον κοροῖδεύει ὁ φίλος μου κότσυφας και σὰν τουφεκοφόρος και καρδινάλιος μπορῶ. . .
 ΜΙΑ ΦΩΝΗ, φοβερῆ.
 Προφυλάξου Σαντεκλέρ!
 ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ
 Μὰ ποῖ εἶνε λοιπὸν τὸ ζῶον ποῦ μοῦ φωνάζει νὰ προφυλαχθῶ;
 (ἀκούεται θόρυβος κινουμένων ἀχῶρων μέσα στὴ φωλῆ τὸ σκύλου).
 ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ ἴδιοι, ὁ Πατοῦ. Ἐνα ζῶον περὶ κᾶπου κᾶπου.
 ΠΑΤΟΓ (γαυγίζοντας ἀπὸ τὸ βάθος τῆς φωλιᾶς του).
 Εγὼ! ἐγὼ!
 Φαίνεται.
 ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ ὄπισθοχωρῶν
 Σὺ εἶσαι ἀγαθὸ κι' ἄγριε Πατοῦ, ποῦ βγαίνεις ἀπὸ τὴ σιὰ με ἄχυρα στὰ μάτια;
 ΠΑΤΟΓ
 Καί! γιὰ νὰ δῶ μέσα στὰ δικά σου δικάρρια!
 ΣΑΝΤΕΚΛΕΡ
 Εἶσι εἰ; μὰς κάνης τὸν ἄγριο;
 ΠΑΤΟΓ
 Ρrrr... (ἀκούει)
 ΧΡΥΣΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
 Με χαρὰ ἀναγράφουμε τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ ἀξιολόγου νέου τῆς πόλεως μας, κ. Ιωάννου Θ. Στεφανοπούλου μετὰ τῆς χαριτωμένης Ἀνίδος Ἀνας Θ. Ἀναστασιάδου τελεσθέντας τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν. Συγχαρητήρια ὄλόθερα. *

ΕΚΚΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Καίει τὸ πυροφάνι τοῦ ψαρᾶ
 Κ' οἱ σταλαχτίτες λάμπουν σὰν τὰ στέρια
 και στῆς σπηλιᾶς τὰ διάφανα νερά
 φεγγοβολοῦν καντήλια κι' ἀγιοκέρια
 τῆς νυχτερίδας τρίζουν τὰ φτερά
 και στίς φωλιᾶς ξυπνοῦν τὰ περιστέρια
 και σαρταροῦν τὰ ψάρια ἀστραφτερά
 ἀπ' τὸ καμάκι στοῦ ψαρᾶ τὰ χέρια.
 Ἀπάνω στῆς σπηλιᾶς τὴν κορυφὴ
 μέσ' ἀπ' τὰ μούσκλια κι' ἀπ' τὰ πολυτρίχια
 σταλάζει βρύση ἀνώφελη, κρυφὴ
 και πέρα ἀπὸ μιὰ τρύπα σκοτεινὴ
 στοὺς βράχους ἀκονίζοντας τὰ νύχια
 μιὰ φώκια ἀπαρηγόρητα θρηνεῖ

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

K. ΦΡΙΑΙΓΓΟΣ

Η ΑΓΝΗ

Δράμα εἰς μέρη τέσσαρα.

(Συνέχεια)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἀγγελος Ἀγνή.

Ἀγνή.— Ἀν ὁ Σθένης σοῦ φέρνει τὸση συλλογὴ, ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δώσω τὴ χαρὰ; Τί μ' ἀρνεῖσαι τόση δύναμι Ἀγγελε κι' ἀφίνεις τὰ μάτια σου νὰ πέφτουν τόσο βαρεῖα ἀπάνω μου;
Ἀγγελος.— Ἀγνή ἔχω γιὰ σένα κόσμον καινούριον πλασμένον, ποῦ θεὸς του εἶσαι σύ. Εγὼ εἰδωλολάτρης, δὲν θ' ἀρνηθῶ ποτὲς στὸ εἰδωλό μου λατρεία. Λίγο μονάχα μοῦ θόλωσαν τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ἄγνη ποῦ κάποιον λερωμένο στόμα φύσηξε στὴν καθαρὴ σου θωριά. Καὶ ἡ καρδιές μας χάσανε τώρα τὴν πρώτη τους γλώσσα. Τί σοῦ λεγα πρὶν; Λιγότεψε τὴν ἀγάπη σου Ἀγνή και ἔξουσε τὸ τυφλοπᾶνι της. Τὸ πειὸ μορφο ροδιάνιο κρύβει καμμιά φορὰ τὸ πειὸ ἄσχημο σκουληκι. Εἶσι μοῦ 'λεγε κείνο τὸ στόμα.
Ἀγνή.— Μὴν πιστεύης κανέναν Ἀγγελε. Δὲ ξέρεις πῶς λίγοι χαρίζανε στὴ χαρὰ μας; Αὔριο κι' ἄλλα στόματα θὰ βγοῦν νὰ λερώσουν τὴν εὐτυχία μας. Μὴ πιστεύομε τίποτα. Δὲν εἶναι πειὸ μορφα νὰ κλείσωμε τ' αὐτιά μας στὸν ἄλλο κόσμον; Ἀγγελε! (τὸν πλησιάζει και τοῦ σφίγγει τὸ χέρι) ἀγάπα με σὰν πρῶτα, κι' ἄψοσε τὸν κόσμον νὰ λήη, κι' ἐμεῖς βουβοὶ κι' ἀγαλλιασμένοι νὰ βυθισθοῦμε σὲ μιὰ σιγῆ μυστηρίου ποῦ σκορπᾶ ἢ ἀνιστόρητη και ἀπέραντη ἀγάπη μας, Ἀγγελε!
Ἀγγελος.— Τί θὲς Ἀγνή;

Ἀγνή.— Δὲν εἶμαι ἢ πρώτη;
Ἀγγελος.— Δὲν εἶσαι ἢ πρώτη (ἀφηρημένος).
Ἀγνή.— Εἶσι γρήγορ' ἀλλάξεις;
Ἀγγελος.— Εἶσι γρήγορα ἀλλάξεις.
Ἀγνή.— Μὰ ἐμένα οὔτε σταλαματιά δὲν λιγότεψεν ἢ ἀγάπη μου.
Ἀγγελος.— Εἶμένα εἶναι ὄκεανὸς και θὰ με πνίξῃ. Μὰ τί φταίω ἄν κάποιον λερωμένο στόμα σκόρπισεν ἄγνη στὴν ὄραία σου ζωγραφία και με κάνει τώρα νὰ ψάχνω νὰ βρῶ τὴν πρώτη σου ὄψιν. (Με πόνον) Καὶ τώρα ἢ σφίγγα ἐκείνη βουίζει σ' αὐτιά μου και δὲ μ' ἀφίνει ἢ τυχο' (συλλογίζεται κ' ὄστερα ἀπὸ λίγο). Μὰ ὄσο εἶμαι κοντὰ σου ἀρχίζω νὰ τὰ ξεχνῶ Ἀγνή. Τώρα στὸ τέλος τῆς κουβέντας πειὰ, θυμήθηκα πῶς ἔνας κόσμος ζούλεψε τὴ χαρὰ μας και δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ φανῇ τὸ φαρμάκι του ἀπὸ κερυμῶν ὄμιὰ κερυμμένη στὸ πλήθος; (γελᾷ προσποιητὰ). Τὰ ξέχασα ὄλα. Ελα σιμά μου Ἀγνή, νὰ φύγωμε ψηλότερ' ἀπ' τὸ πλήθος, κι' ἄς μὴν ἀκούσομε τίποτα οὔτε τὸ γέλιο του οὔτε τὸ κλάμμα του. Ὁ ἔπαινος του και ἢ κατηγορία του εἶναι τίποτα. Δὲν κάνει τίποτα με σκέψι ὁ κόσμος. Οποῖος γελᾷ και κοροῖδεύει τὸν κόσμον, ἐκεῖνος τὸν καταλαβαίνει λίγο. Νὰ λίγη εὐτυχία! (δείχνει τὴν Ἀγνή) σὲ σένα ξέχασα ἀγάπη μου ὄλο τὸν κόσμον και τὰ φαρμακευμένα λόγια ποῦ στείλας γιὰ σένα στὸ νοῦ μου. Ὅλα τὰ ξέχασα και σὰν πρῶτα θὰ ζήσωμε στὴν ἀγάπη μας. (ἀπὸ μέσα του) Καὶ ὄμως! . . . Τώρα θὰ τρέξω στὸ Σθένο νὰ δῶ πῶς θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν Καπετάνιο. Ἀν χροιασθοῦν χρήματα Ἀγνή μπορεῖς νὰ δώσης στὸ Σθένο;
Ἀγνή.— Ἀφ' οὔ θέλεις Ἀγγελε.
Ἀγγελος.— Εὐχαριστῶ. Εἶσι θὰ τὸν σώσωμε. Δὲ θ' ἀρρήσω νᾶρθω. Φυσικὰ θὰ γιορτάσωμεν ἀπόψε τοὺς ἀρραβῶνας μας.
Ἀγνή.— Ὁ πατέρας μου ἀπὸ πρῶι ἔστειλε τὸ Μάρκο σὶα καλέσματα.
Ἀγγελος.— Ἀν ἀρρήσω, μηνύσατέ μας παρακαλῶ κι' ἐρχοῦμαστε με τὸν Σθένο ρίχνει τόση δροσιά στὴν καρδιά μου ποῦ ξεχνῶ ὄλα τὰ φαρμακευμένα λόγια π' ἄκουσα. Θὰ περάσω ἀπ' τὴ κίμαρά μου, γιὰτ' ἴσως νὰ με περιμένει ὁ Σθένης, και τὸ βράδυ δὲ θ' ἀρρήσωμε. (φιλιούνται και φεύγει).
 (Ἡ Ἀγνή μόλις ἔφυγε ὁ Ἀγγελος πῆρε ἔνα βιβλίον και στενοχωρημένη κάθησε μπροστὰ στὴν σκηνὴ και τ' ἀνοίξε. Πίσω της ὁ Μάρκος με τρέπο και με προσποιεῖται προσπαθεῖ νὰ κλέψῃ μιὰ φωτογραφία κερυμμένη σ' ἔνα συρτάρι. Ἡ Ἀγνή εἶνε πρῶτα μόνη, σὲ λίγο ἀκούει βήματα τοῦ Μάρκου και στρέφει.)
Ἀγνή.— Τί σωστά! Μπάρμπα Μάρκο ἢ ἢ λικία σου σὲ κανε νὰ μάθης λίγο πολὺ τὸν κόσμον, σέμιουεῖνε σωστὴ αὐτὴ ἰδέα; (ἐκείνος

δείχνει προσποιητὸν ἐνδιαφέρον ἀλλὰ κιντὰζει τὴ δουλιὰ του ἢ Ἀγνή διαβάσει.)
 Τοῦ κάκου σᾶν τὰ λόγια σου τοῦ κάκου ὁ κόσμος μιάζει ἄγνωθον παιδί, ὁ ἴδιος ποῦ θρηγοῦσε, τώρα ἄκου ὁ ἴδιος μεθισμένος τραγουδεῖ.
 Τὸ σκέτο τὸ γιὰλὶ θερρεῖ κρυστάλλι και τὸ κρυστάλλι γιὰ φτηνὸ γυαλί. στὸν κόσμον τιποτένιοι με μεγάλοι: ψωμοζητοῦν στὸν κόσμον οἱ καλοί.
 Σὰν τὸν τροχὸν ὁ κόσμος πιτσιλᾷ τὸ καθαρὸ τὸ πρόσωπο ποῦ τύχη τὴν ἀρετὴ στὴ λάσπη τὴν κουλᾶ και τὴν ξεσκᾶ τὸ μυτερὸ του νύχι.
 (πρὶν ἀρχίσῃ τὸ τελευταῖον τεράστιον, ὁ Μάρκος πῆρε τὴ φωτογραφία και ἔκαμε σχῆμα ἐπιτυχίας κι' ἔφυγε. στρέφει ἢ Ἀγνή και δὲν τὸν βλέπει, φωνάζει ἀλλὰ ὁ Μάρκος δὲν φέρεται) Πρέπει ν' ἀρρήσω νὰ ετοιμάζω γιὰτὶ ἢ ὄρα περναῖ, ὁ πατέρας μου κι' ὁ μπάρμπα Νώντας δὲν θ' ἀρρήσουν πιστεύω νὰ φανοῦν. Νὰ περάσῃ αὐτὴ ἢ βραδυὰ και πρέπει ν' ἀρρήσω αὔριο με τὰ δυνατά μου τῆς δουλειᾶς μου. Ὅπως μίλησαν, τὴν Κυριακὴ ἴσως γίνῃ ὁ γάμος μας δὲ μένουν παρὰ τέσσερης ἡμέρες. Πόσα ἔχω νὰ κάνω σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Αὔριο δὲ θὰ μαζευθοῦν ξενοδουλεύτρες και φιλενάδες ὄσες θὲς. Νὰ περάσῃ με καλὸ αὐτὴ ἢ βραδιὰ κι' ἀπὸ αὔριο ἐργασία. (βιαστικὴ εἰσέρχεται εἰς μίαν αἴθουσαν).
Νώντας ὄστερα Ἀγνή.
 — **Νώντας** (με διάθεσιν) ξαστερὰ ἔδω Μωρέ ὄρα! ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ τὴ βάλια στὰ πόδια θαρρεμένους πῶς ἀρχίσε τὸ ρακί. Εγὼ στὸν κερυμῶ μου θὰ τᾶχα στρώση τώρα και σήμερα ἐπιτηδες δὲν ἔπια κανένα. Τᾶντεράμου λὲς και πιάσανε λεμβροδρομῆαις μέσα μου. Γιατρικὸ τὸ εὐλογημένο, γιατρικὸ (φωνάζει τὴν Ἀγνή) Ἀγνή! Δὲν ἦρθ' ὁ πατέρας σου; Εγὼ βρὲ κορίτσι μου βαρέθηκα θέλω νὰ τρέξω νὰ τοὺς βρῶ μὰ θὰ πέσω κάτω ἀπὸ τὴν ἀτονία. Ὁ πατέρας σου πιστεύω νᾶνε στῆς κερὰ Μάρκου.
 — Ἀγνή ἴσως ὁ Ἀγγελος πάει νᾶδρη τὸ Σθένο.
 — **Νώντας** Τὸν εἶδα μέσα σὲ μιὰ κερῶτα νὰ τρέχουν σὰν ζουρλοὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πολιτεία. Δὲν πιστεύω ὄμως νὰ πηγαίνου γιὰ διασκέδασι τέτοιαν ὄρα.
 — Ἀγνή ἴσως γιὰ ναῦρον τὸν Καπετάνιο, νὰ σωθῇ ὁ Σθένης ἀπὸ τὸ χρέος του.
 — **Νώντας** Σὲ καλὸ του αὐτουνοῦ τοῦ παιδιοῦ ἢ ἐμπιστοσύνη πῶχει στὸν Σθένο. Πᾶω νὰ δῶ γιὰ τὸν πατέρα σου. (φεύγει).
 (Ἡ Ἀγνή στέκεται συλλογισμένη, μετὰ ὁ Ἀγγελος με κλιτὰ ἀνεκατωμένα, σὰν τρελλὸς μπαίνει.)

ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΗΣ «ΤΡΕΛΛΗΣ»

Ο ήλιος πάντα δλόχαρος
δμοια λαμπρά φωτίζει
της εδνυχίας τὰ δνειράτα
τὰ δάκρυα της χαράς,
τὸν πόνο ποὺ φλογίζει
τὰ βιάη της καρδιάς.
Τάνθη ποὺ γύρω ἀμέτρητα
γῆ κι' οὐρανὸ εὐωδιάζουν
Δήμονημένα μνήματα,
μαῦρα κορμιά σκεπάζουν
μὲ τις λαμπρὲς ἀκτίες του
τὸ δάσος περιζώνει
τὰχν φεγγάρι ἀτίραχο
καὶ λάμπει μυστικῶς.
Καὶ ὅταν τὸ ἔρμιο ἀηδόνι
δὲν ἀργικιέται πλιό.
Ἀπ' τῆ ψυχῆ μου δλόθερμος
ὁ στεναγμὸς πετιέται,
κ' ἐν ἄνθος δὲ μαραινεται,
φύλλο δεντροῦ δὲ σιέεται.
τὰ θλιβερά παραπόνα
Ο' ἀνεμος σκορπιέει,
θρέφουν τῆ γῆ τὰ δάκρυα
σὰν τῆ δροσιὰ το' αὐγῆς.
Ἡ φύσις δὲ γροιάει
τὰ πάθη της ψυχῆς.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΤΥΠΑΛΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΕΡΓΑ
ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΗΜΑΣ

ΓΕΛΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΠΑΗΡΩΝΕΙ

Τῆ περασμένη Κυριακὴ πῆγα στὸ Μπα-
τρακλῆ γιὰ νὰ δῶ μιὰ φιλικὴ μου οἰκογέν-
νεια. Καὶ βρέθηκα χωρὶς νὰ θέλω μέσα σὲ
μιὰ τρελλὴ παρέα ποὺ ἡ εὐθυμία καὶ ἡ χα-
ρά ἦσαν στὴν ἡμερησιὰ διάταξι.
Περνοῦσαν λοιπὸν ἡ ὥρες ἔτσι εὐχάρι-
στα μέσα στὸ ἐρμημιώμενο αὐτὸ χωριὸ πό-
τε μὲ γέλοια, πότε μὲ σαχλὰ ἀστεία, καὶ
πότε μὲ κρύα λογοπαίγνια.
Ἄξαφνα κάποιος ἀπὸ τῆ παρέα μας λέγει:
Σταθῆτε καὶ τώρα θὰ γελάσωμεν, καὶ τρέ-
χει καὶ φωνάζει μιὰ γυναίκα.
Ἄμα τὴν εἶδε ἡ παρέα μου ξέσπασε στὰ
γέλοια φωνάζοντας ἡ Αντζῶ ἢ Αντζῶ!
Γύρισα κ' ἐγὼ γιὰ νὰ λάβω μέρος μέσα
σ' αὐτὸ τὸ πανδαμῖονο τῆς γενικῆς χαρᾶς
ποὺ ἄξαφνα ἐλέπω μιὰ δυστυχισμένη γυ-
ναίκα ποὺ μόνο τὴν μορφὴ της νάδλεπε
κανεὶς θὰ ξεχώριζε τὴ **Δυστυχία!**
— Καλὲ Αντζῶ, χόρεψέ μας λίγο τὸ
Ἀλὲ Τούγκου, φώναξαν δυὸ μορφονιὲς
τῆς παρέας μου.
— Χόρεψέ μας καὶ θὰ σοῦ δώσωμε ἕνα
μεταλίκι!..
Καὶ ἡ δυστυχισμένη Αντζῶ ἀφ' οὗ πρῶ-
τα γύρισε καὶ μᾶς εἶδε καλὰ μ' ἕνα ψυχι-

κό παραπόνο μᾶς λέγει ..
Ἀφήστε με δὲ μπορῶ!
Ἐλα καλὲ θὰ σοῦ δώσω κ' ἐγὼ ἕνα μετα-
λίκι λέγει κάποιος ἄλλος!
Ἀφήστε με, λυπηθῆτε με μὴ πρίζετε μὲ
τὸν πόνο μου, εἶνε τρεῖς μῆνες ἀκόμη ποῦ-
χασα τὸν καλὸ μου ἀδελφὸ! Σὰν εἶδα πῶς
ἡ γυναίκα πούθελε ἡ παρέα μου νὰ κορο-
ιδέψη, καὶ νὰ γελᾶση μὲ τὸ πόνο της, ἡ-
τανε λογικὴ, τὴν ἀρώτησα.
— Δὲ μοῦ λὲς Αντζῶ εἶχες ἀδερφὸ;
Ναί, καλὲ μου Κύριε, ἀπαντᾷ. Εἶχα μιὰν
ἐλπίδα σ' αὐτὸ τὸ κόσμῳ, μιὰ παρηγοριά,
ἕνο μονάχο ἀδελφὸ. Κι' αὐτὸς πὸ δῶ καὶ
τρεῖς μῆνες πῆγε γιὰ τ' ἀγύριστο ταξεῖδι.
Τρεῖς μέρες ἦταν πεθαμένος, καὶ θαμένος
μὲς τῆ κρύα τῆ γῆ κι' ἡμεῖς δὲν εἶχαμεν
εἶδῃσι...
Σὰν πέθανε στὰ σπιτάγια (γιατὶ πέθανε
στὸ Ἀδστριακὸ Νοσοκομεῖο) δὲν ἦρθε κα-
νεὶς νὰ μᾶς εἰδοποιήση.
Ἀχ! μονάχα ἐγὼ ξέρω τί πόνος εἶνε νὰ
σοῦ πεθάνῃ ἀγαπημένῳ σου πρόσωπο καὶ
νὰ μὴ προφθάσης νὰ τὸν δῆς, καὶ ἀρχίσε
νὰ κλαίῃ.
— Μὴν κάνης ἔτσι καλὲ Αντζῶ οὔλοι
ἐκεῖ θὰ πάμε τῆς λέγει κάποιος, δὲν βλέπεις
καὶ τῆ κ. Τ... πούχασε τὸν ἀντρα της
χρόνος ἀκόμη δὲν γίνηκε καὶ σήμερα παν-
τρεύεται ἄλλοτε.
— Ε! Εκείνη μπορεῖ νὰ παντρευτῆ,
μπορεῖ ἀκόμη νὰ κάνῃ ἔτι, θέλει, μέσα σ'
αὐτὸ τὸ ψευτόκοσμο καθέννας τὸν πόνο του
τὸν παίρνει ἔπως ὁ ἴδιος ξέρει, ἐγὼ γιὰ τὸν
ἀδερφὸ μου δὲν θέλω πιά νὰ ζήσω, ἐκείνη
πατρεύεται, καθέννας τῆ θλίψι του τὴν πέρ-
νει ἔπως θέλει!
Ἡ παρέα μου ὕστερ' ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ
σὰ νὰ συμπόνεσε λίγο κράτησε μιὰ κατα-
νυχτικὴ σιγῆ, μᾶς δούλωσε τὰ στόματα
Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα χωρὶς κανέ-
νας νὰ μιλήσῃ...
— Καλὲ Αντζῶ χόρεψέ μας, μᾶς τάρα-
ξε κάποιος, θὰ σοῦ δώσωμε ἕνα ὀχταράκι!
Καὶ τότες ἡ Αντζῶ γύρισε καὶ κύτταξε
μὲ μιὰ ἀπηχητικὴ ματιὰ ὅλους μας κάρφω-
σε τὰ μάτια της ἀπάνω στὸ χαταράκι καὶ
μᾶς λέγει μὲ παράπονο...
— Ἀφοῦ τὸ θέτε, σὰς χορεύω...
Καὶ ἀρχισε νὰ χορεύῃ νευρικᾶ.
Πέρασαν λίγα λεπτά καὶ ἡ Αντζῶ λα-
φασμένη ἔπεσε κατὰχαμα!
Ὀλῆ ἡ παρέα μου ξέσπασε στὰ γέλοια.
Τότες σηκώθηκα ἀπ' τῆ θέσι μου, τὴν
ἔπιασα ἀπ' τὰ χέρια, τὴν ἐσήκωσα καὶ τῆς
λέγω:
— Ε! τώρα δὲ λυπάσαι; Δὲ θυμάσαι
τὸν ἀδερφὸ σου;
— Ο κόσμος μοῦ πλερώνει τὸ χορδὸ, μὰ
δὲν μοῦ συμπονᾷ τὰ δάκρυα. Μοῦπε καὶ

κάθηκε ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη σιλουέτα-
Κανεὶς ἀλήθεια δὲ γέλασε πειὰ σὰν ἔ-
φευγε τρικλίζοντας ἡ Αντζῶ.

Δ. ΛΙΓΝΑΔΗΣ

ΧΟΡΙΑΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

— Ἦταν ὡμορφῆ χωριατοπούλα ἡ Χρυ-
σῆ. Τὸ πρόσωπό της παχουλό σὰν τὸ φεγ-
γάρι ὀλοστρόγγυλο, μὲ κάτι ἀμυγδαλωτὰ,
μαργιόλικα ματάκια, Παναγιάμου σῶσε!
Καὶ τὰ κατὰμαυρα μακρὰ μαλλιά της,
τὰ σφυχοδεμένα κ' ἐκείνη τὰ ὀλόμιστα
στήθια της... Ἦταν πολὺ ὡμορφῆ χωρια-
τοπούλα ἡ Χρυσῆ.
Κ' ἔτσι ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ πῆγα
στὸ χωριὸ μ' ἔβαλε σὲ πειρασμὸ. Ε! τί νὰ
πῆς; Τάχα τότελα κ' ἐγὼ;
Εκεῖ μὲς στὴν ἄγρια, τὴν πρωτόγονη
πλάση, γύρω στὰ βουνὰ τὰ δαφνοσπαρμέ-
να, σὰν γάργαρα νεράκια, στὴν θάλασσα
τὴν πιὸ τρελλή, στὸ ἀπάρθενο ἐκεῖνο ἀγέ-
ρι, ἔτσι σὰν ν' ἀναγεννώμουν αὐτὰ νὰ σπαρτα-
ροῦσεν ἡ καρδιά μου ἀπὸ μιὰν ἀγνωστη
κ' ἀπέραντη χαρὰ, ποὺ ἤθελε ὄλο τὸν κό-
σμο ν' ἀγκαλιάσῃ μέσα της.
Νὰ ἔτσι ἀπάντησα τῆ Χρυσῶ στὸ δρό-
μο μου.
Ο, τί ἄλλο νάταν, δὲν θὰ μ' ἐξάφνιζε,
δὲν θὰ μὲ τρώμαζε, δὲν θὰ μάγευε ἔτσι.
Σὰν τὴν ἀλαφροδσκωτῆ Νεράϊδα, πέρασ'
ἐμπρός μου, ἐκεῖ στὸ ἀκρογιάλι ποὺ καθό-
μουν μονάχος, κ' ἔτσι σὰν τὴν νεραϊδά
τὴν κακόδουλη, μοῦ πῆρε τῆ μιλιὰ μου.
Κ' ἐσύρθηκα ἀπὸ πίσω της.
Καὶ ἀπὸ τότες ταχτικὰ τ' ἀπόγευμα περ-
νοῦσα ἀπὸ τὸ σπίτι της, τὴν ἔβλεπα πάν-
τα στὸ παράθυρο νὰ σεργιανᾷ ἀντικρυ τῆ
θάλασσα, μὲ τις θαρκοῦλες της καὶ μὲ τις
ὡμορφιὲς της, κ' ἐγὼ σεριάνιζα τῆ Χρυσου-
λα μου ἀχόρταγα. Τὶ πράγμα λέω κι' ὁ
ἄνθρωπος...
— Μιὰ μέρα ἡ Χρυσουλα μὲ τὰ ὠραία μά-
τια, μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά, ἡ Χρυσουλα ἡ
μάγισσα, δρισκότανε κά τω στὴν πόρτα
τους. Τὰ ἔχασα. Ἐκανα πρώτα νὰ γυρίσω
πίσω ἀπ' τῆ σάστισή μου, κ' ἔπειτα στά-
θηκα σὰν μαρμαρωμένος κ' ἔπειτα σὰν με-
θυσημένος προχώρησα, κ' εὐρέθηκα κοντὰ
της. Εγὼ, στῆ Χρυσουλα!... Κοντστὰ-
θηκα καὶ τὴν καλησπέρισα. Ἐρριξε τρομα-
χτικὰ βιαστικὲς ματιὲς τριγύρω της καὶ
μοῦπε: «Καλησπέρα Νικο!» Κ' ἔγαν τρά-
βηξα τὸ δρόμο μου. Θεὸ μου. Τὶ ἦταν ἐ-
κεῖνο! Πετοῦσα ἡ πατοῦσα τὴν γῆ;
Οχι πετοῦσα σὰν ἄγγελος κ' ἐγὼ, σὰν
κάτι ὑπεράνθρωπο, σὰν κάτι ὑπεκόσμο.
Μέρες πέρασαν ἔτσι, μόνον μὲ μιὰ «κά-
λησπέρα».

Καὶ ὁ πόθος πῖοτερο μ' ἐκυρίευε, κ' ἀ-
πλώνονταν σὰν ποτάμι φουσκωμένο...
Πάντα σχεδιάζα κάτι νὰ τῆς πῶ, νὰ πιάσω
τὴν κουβέντα νὰ πάρω μιὰ τὸ θάρρος της,
καὶ πάντα, πάντα, σὰν ἐπλησίαζα, ὅλα
μοῦ φεύγανε ἀπ' τὸ μυαλό, καὶ δὲν τῆς ἔ-
λεγα τίποτα... Μονάχα «καλησπέρα»
Μιὰ μέρα πειὰ, ἔκανα τὴν ἀπόφασιν νὰ τῆς
πῶ περισσότερα. Πλησίασα. Καὶ σαστι-
σμένος ἔτσι χωρὶς νὰ σκεφθῶ, τὴν ἀρωτῶ
ἀπότομα:
— Χρυσουλα πῶς τὸ λὲν ἐκεῖνο τὸ ἀν-
τικρινὸ βουνό, μὲ τὸ σωρὸ τις πέτρες
στὴν κορφῆ;
— Εἶνε... τὸ βουνό... τσι Δράκισας
ἀπάντησε ντροπαλὰ καὶ στενοχωρημένα.
— Γιατὶ τῆς Δράκισας, Χρυσουλα;
— Νὰ! ἦταν γέγειε μιὰ Δράκισα ποῦ
διάβαινε μιὰ μέρα ἀπὸ κεῖ μὲ τὴν ποδιά
της γεμάτη μαστίχα. Κ' ἐκεῖ, ἕνα κλαδι
ἔσκισε τὴν ποδιά της κ' ἐχύθηκε ἡ μασ-
τίχα κ' ἐκείνη τὴν καταρέστηκε νὰ γίνῃ
πέτρες, κ' ἔγεινε ἐκεῖνος ὁ σωρὸς.
— Τί ὡμορφο ποῦ εἶνε!
— Εἶναι τὸ κτήμα μας ἐκεῖ. — Εἶναι
πολὺ μακρὰ; — Οχι.
— Πᾶμε;! τὸλμησα νὰ πῶ, μὰ ὕστερα
μετάνοιωσα σὰν μοῦπε πῶς πρέπει νὰ πᾶ-
ρῃ τὴν ἀδεια τῆς μάνας της.
— Μὴν τῆς τὸ πῆς. — Νὰ μὴν... τὸ
πῶ;...
— Πὲς πῶς θὰ πᾶς νὰ βρῆς καμμιὰ γει-
τόνισσα...
— Α! Ναί. Ἐχω νὰ πάω αὐριο ποῦ εἶ-
νε Κυριακὴ στῆς θείας Μαριγῶς. Περνάς
ἐσὺ καί... μᾶς πέρνεὶς καὶ πηγαίνομε...
— Κ' ἡ θεία σου;
— Νὰ δῆς τί καλὴ ποῦ εἶν' ἡ θεία μου!
Ἐκείνη μ' ἀγαπᾷ πῖοτερο κι' ἀπ' τῆ μά-
να μου.
Τὴν Κυριακὴ ἀπ' τὸ πρωὶ τριγύριζα
στὸν κοῦλα τῆς θείας Μαριγῶς. Σὰν ἀνέ-
βηκε ὁ ἥλιος ἀρκετὲς ὀργιὲς, θὰ εἶναι ὦ-
ρα πειὰ ἐσκέφθηκα κ' ἐπλησίασα δειλὰ.
Ἡ Χρυσῶ πετάχτηκε ὄξω στῆ στιγμῆ.
— Ἐλα Νικο πᾶμε! — Ἡ θεία σου;
— Χά! χά! Κοιμάται. Εὐνσταξε νὰ
κάθεται χωρὶς δουλειὰ νὰ πολεμᾷ Κυρ-
γιακάτικο, δὲν γίνεται, κ' ἔγειρε νὰ τὸν
τσακίσῃ λίγο. Πᾶμε, πᾶμε...
Κ' ἐπήγαμε.
Ἐκείνη ἀξένηαστῆ ἔτρεχε ἔσκυβε, ἐμά-
ζεψε ἄνθη γιὰ νὰ κάμῃ τὸ μπουκέτο της,
Μοῦ ἔλεγε, γιὰ δράκισες καὶ δράκους ποῦ
ζοῦσαν ἐκεῖ πάνω τὸν παλιὸ καιρὸ, γιὰ κά-
στρα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ποῦ βρί-
σκονταν ἀκόμα, γιὰ χόρτα, γιὰ βοτάνια,
μὰ ἐγὼ τίποτα δὲν καταλάβαινα. Μόνο
τὴν ἔβλεπα, τὴν ἔβλεπα, τὴν ἔβλεπα.
Ἡμαστε τώρα στὴν κορφῆ, στὸ σωρὸ
ἐκεῖνο τῆς πέτρες.

Ο ἥλιος γαργάριζε, κ' ἕνα θερμὸ ἀγέρι
φυσούσε χαϊδευτικὰ.
Θαρρεῖς πῶς τὸ αἶμα τῆς γῆς ἔβραζε
κ' ἐπλημμύρησε παντοῦ, στὰ δέντρα, στὰ
χόρτα, στ' ἀμπέλια, πέρα ὡς πέρα.
Τὰ κλαδιὰ μουρμούριζαν καὶ τὰ πουλιὰ
φλυαρούσανε ἀδιάκοπα.
Πιὸ κάτω τὸ φρου-φρου τῆς θάλασσας,
καὶ ἀπὸ μακρὰ τὰ γαυγίσματα τῶν σκύ-
λων. Εγὼ στεκόμουν ἀκίνητος σὰν μαρ-
μαρωμένος.
— Οὐ! οὐ! οὐ! Νικο! Κοιμήθηκες;
Χά! χά! καὶ μ' ἐπλησίασε χαρούμενη,
σὰν τρελλὴ πεταλοῦσα.
Ακούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὄμο μου
καὶ μὲ τῆ γλυκεῖα φωνουλά της μοῦ ψυθί-
ρισε:
— Γιὰ ἰδὲς ἐκεῖ μιὰ θάλασσα. Κ' ἐκεῖ-
νῆ τῆ βαρκουλα... Νικο, γιὰ ἰδὲς.

(ἀκολουθεῖ) Ἀγγελος Τύρυννος

ΤΟ ΝΥΧΤΟΠΟΥΛΙ

Παραπονιάτικο πουλι
τί νὰ γροικᾷς καὶ κλαῖς
γιὰ ποῖον μοιρολογᾷ;
στὸ ξωτικὸ καλύβι;
Ποῖα τάχα συμφορὰ
γύρω στριφογυρίζει
σ' αὐτὸ τὸν τόπο τῶν στοιχειῶν
δὲν ἔχουν πῆ τὰ ἔξορτα;
καὶ κλαῖς δλονυχτῆς
παραπονιάτικο πουλι,
γιὰ ποῖον μοιρολογᾷς
στὸ ξωτικὸ καλύβι;
Ἀθῆνα: Δημ. Γ. Βερνυροδάκης

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ο Edward Jelinek τοῦ ὁποῖου διήγημα
δημοσιεύομεν εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον, εἶνε
ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀνομαστοτέρους Τσέχους φι-
λολόγους γεννηθεὶς τῷ 1855. Ἠσχολήθη κυ-
ρίως εἰς τὴν φιλολογοῖαν τῶν Σλαβικῶν λαῶν
καὶ ἐδημοσίευσε κατὰ τὸ 1886 σπουδαιότα-
τον τόμον τὴν «Σλαβικὴν Ἐπιθεώρησιν» Ἐ-
ργαγεν ἐπίσης καὶ εἰς Τοιχικὴν γλῶσσαν ἀρ-
κετὰ ἔργα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὡς καλύτερα ἀναφέ-
ρονται «Οἱ Κοζάκοι», ἡ «Λιουβανία» καὶ αἱ
«Σπουδαὶ ἐπὶ τῆς Πολωνικῆς κοινωνίας».
Ο μέγας συγγραφεὺς Ρώσος Μαξιμ Γκόρκι
ἀποτελεῖομεν ἕνα νέο ἔργο «τὴν Σάβα Σελέ-
σνοβα» ἔβαλε μέσα εἰς τὸ ἔργον του ὅλους νέ-
ας ρωσικὰς εἰκόνας καὶ διεφίλονεῖκε τὰ
πρόσωπα προβλήματα τὰ ὁποῖα συζητοῦνται
σήμερον εἰς τὴν Ρωσίαν. Ἡ ἔσσηγραφία αὐτῆ
τῶν νέων διανοητικῶν καὶ κοινωνικῶν κεντη-
μάτων περιμένεται μὲ ἀνυπομονήν.

Ο «Σύνδεσμος τῶν συντακτικῶν τῶν Ἀθη-
ναϊκῶν ἐφημερίδων» ἀλλάζει τίτλο. Ἴσως γιὰ
θελεί νὰ δεῖσῃ γενικώτερον. Μιτονομάζεται
«Εταιρία γραμμάτων». Ο ἀνώτατος ἀριθμὸς
τῶν μελῶν του ὀρίσθη εἰς 50. Ὡς γνωστὸν
ὁ σκοπὸς τοῦ συλλόγου εἶναι ἡ διοργάνωσις
διαλέξεων καὶ ἑορτῶν. Δὲν ἔπρεπε καὶ οἱ δι-
κοὶ μας σινατάκι—δόξα τῷ Θεῷ ἡ Σμύρνη
ἀριθμὸ μὲ ἐπὶ Ἑλληνικὰς ἐφημερίδας—νὰ ἐξέλ-
θουν ἀπὸ τὴν ἀπάθειάν των καὶ νὰ κινή-
θουν κι' αὐτοὶ λιγάκι; Καὶ ψιθυρίστηκε πῶς
θὰ γίνῃ τις προάλλες μὰ φαίνεται νάτανε μον-
νάχα εὐσεβῆς... πόθος ὁ ὁποῖος πνίγηκε χω-
ρεῖς τὸν παραμικρὸ θρόνο.
Νὰ, μιὰ φορὰ ἐπιβόλη* συγγραφῆς. «Ἡ θὰ
ὕποχρεωθῆτε νὰ παίξετε τὰ παιδιὰ μου ἔργα
ἐπὶ δεκαετιῶν τέσσαρας τοῦλάχιστον φορᾶς
κατ' ἔτος, ἢ δέν... σὰς παχαχωρῶ τὸ ἔργον
μου ἔργον!» Μὲ τέτοιον ἀξίωσι* μίλησε* στοὺς
διευθυντὰς τῶν Θεάτρων τῆς Ἀυλῆς ἐν Μο-
νάχω καὶ Δεῖσθη ὁ συγγραφεὺς τῆς «Σαλώ-
μης» καὶ τῆς «Ἠλέκτρας» Ριχάρδος Στράους.
Τὸ νεον του ἔργον φέρει τὸν τίτλον δὲ «Ἰπ-
πότης τῶν Ρόδων». Ἄς πάρουν παράδειγμα
οἱ μεγαλόσχημοι συγγραφεῖς μας, ποῦ ἡ μόνη
των ἀξίωσις εἶνε τὸ ἀλληλολιβάνισμα καὶ ἡ
ψευτοεγκλίμα.
Τὸ περιφημὸν μνημεῖον τοῦ Αἰνε τὸ ὁποῖον
εὐρίσκειτο εἰς τὸ Ἀχιλλεῖον τῆς Κερκύρας ἐστή-
θη ἐπὶ ἐξώστου ἐνὸς κρηνεῖου ἐν Αμβούρ-
γῳ τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ μεγαλύτερον τῆς Νοτίου
Γερμανίας. Ἴσως τοῦτο εἶναι ἔνδειξις τοῦ με-
γάλου θανασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τὴν ὁποῖαν
τρέφει ὁ φιλόμοσος Γερμανικὸς λαὸς πρὸς
τὸν μεγαλύτερον του λυρικὸν ποιητῆν.
ΔΙΑΜΑΝΤΑΚΙΑ
Πρόσεχε δὲν εἶνε ἠρωισμὸς νὰ εἴπῃς δύο
πτόματα εἰς ἕν λεπτὸν ἠρωισμὸς εἶναι νὰ τ'
ἀνεγείρης.
Φοβοῦ τὰς πληγὰς τῶν φίλων αὐτοὶ γνωρί-
ζουν ποῦ πονεῖς περισσότερον.
Θαύμαζε τοὺς καλοὺς χερόνοους, ἀλλὰ μὴ
τοὺς ἐμπιστεύοσαι πάντοτε εἰς τὸ πρῶτον ὄ-
τερον ποδὶ ἀπαντῶνται συνήθως οἱ σκληρο-
τεροὶ κάλοι.
Ὅταν βλέπῃς λαὸν, ὅστις βαδίζει πρὸς τὸν
θάνατον ἄδων, πιστεύε εἰς τὸν βαδίζον πρὸς τὴν
ζωήν.
ΤΥΠΟΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
„Ο ΕΡΜΗΣ“
Δίοδος Ροῦγκ
Παραπελεύρως τῆς Εταιρίας
τοῦ Ἀερίδωτος.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ

Όσοι εκ των συνδρομητών μας δεν κατέβαλαν ακόμη την συνδρομήν των πρέπει να σεβασθούν τους όρους του περιοδικού μας και τας εύκολίας τας όποιας τους παρέχομεν (την κατ'όσεις δηλαδή πληρωμήν της συνδρομής) και να σπεύσουν να αποστείλουν αυτήν δια ταχυδρομικής επιταγής ή μέσον των κατ'ότους ανταποκριτών μας. Δεν πιστευόμενά χρειάζεται να τους γράψωμεν ιδιαίτεραν επιστολήν να υποβληθώμεν εις ταχυδρομικὰ έξοδα, διὰ να κάμουν τὸ κτήνον των.

ΛΟΞΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

Την περασμένη Κυριακή ρήτωρ του «Λαϊκού» ήταν γυναίκα.

— Αν και η δμιλήτρια ήτο διδασκάλισσα, εν τούτοις το γεγονός είναι αξιοσημείωτον γιατί επί τέλους ἐτόλμησε να απαγγείλῃ ὄχι πλέον ἀπὸ σχολικὴ ἔδρα τὸν πανηγυρικὸν της ἀλλὰ νὰ δμιλήσῃ ἀπὸ δημόσιον βήμα.

— Ν' ἀκούσῃ κανεὶς στρογγυλά λογάνια νὰ βγαίνουν ἀπὸ στόμα λεπτὸ καὶ μυρωμένο, νὰ ἰδῇ μιὰ χαριτωμένην χειρονομίαν συνοδουσαν ῥητορικὸν σχῆμα, δὲν εἶνε δὰ καὶ μικρὸ πρᾶγμα γι' αὐτὸ δὲ κόσμος ἁ γάτης ἀπὸ περιέργεια ἐγέμισε τὴν αἴθουσαν τοῦ «Κέντρου».

Καθένας θὰ νομίσῃ ὅτι ἡ δεσποινὴς ρήτωρ ἦτο καμμιὰ σουφραζέττα, καμμιὰ γυναίκα μὲ ἰδέας ριζοσπαστικὰς καὶ σοσιαλιστικὰς ἢ καμμιὰ ὀπαδὸς ἐπὶ τέλους τῆς κ. Παρθέν, ἢ ὅποια θὰ ἐσκίρτησε ἀπὸ χαρὰν ὅταν ἔμαθε τὴν εἰδησι.

Κάθε ἄλλο. Σὰν ἀληθινὴ χριστιανὴ διεπραγματεύθη τὸ περὶ συνειδήσεως ζήτημα καὶ μάλιστα ἔκρινε καλὸν νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν «Παράκλητον» ὅπως κάμουν οἱ ἱεροκήρυκες.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαλέξεως δύο ἀουνειδητοὶ καλαμπουρισταὶ ροφουσαν σὲ μιὰ γωνιά ἡδονικὰ τὸ τσάϊ των—Βρὲ ἀδελφε πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ ρεῦμα ἀφοῦ μονάχι ἢ μιὰ πόρτα εἶναι ἀνοιχτή ;

— Ναί, ἀμ' ἔσχνης πῶς μπροστά μας μιλεῖ ρήτωρ; ἀπαντᾷ ἀπαθῶς ὁ ἄλλος.

— Καθὼς ἀντελήφθην ἡ περισσότερον συγκινηθεῖσα ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς ῥήτορος, ἦτο μιὰ γνωστὴ καλλιτέχνης.

— Κάθε τόσο καὶ μιὰ ἐπιδοκιμασία κι' ἔνας θανασμός.

— Καλὲ αὐτὸ λὲς καὶ τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ στόμα μου! Κ' ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο καλαμπουριστὰς τύπους γνωρίζων φαίνεται ἐκ πείρας ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ καταλήξῃ ἢ «καλλιτεχνικὴ εὐπάθεια» ἐψυθιρισσατανικά.

— Επὶκρίνεται δάκρυα!

— Καὶ πράγματι ἡ καλλιτέχνης μετ' ὀλίγα λεπτά ἐσπόγγιζε τὰ δάκρυά της μετὸ μανδηλάκι της.

— Στὸ Σπύριγκ, ἐξ αἰτίας τῶν δύο πριμαν-

τόνων τῆς ὀπερέττας ἀνεφύησαν δύο ἀντίπαλα κόμματα: Οἱ «Τριφυλακισταὶ» καὶ οἱ «Δενδρισταί».

— Ο ἄγων διεξάγεται πολὺ νόστιμι μὲ ἀνθοδέμας κατὰ τὴν ὥραν τῆς παραστάσεως καὶ με... καλαμποῦρια στὰ διαλείμματα!

— Στὸ φοναγὲ ὀργιάζει κυριολεκτικῶς ἢ παρὰ τῶν καλαμπουριστῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ὁ κ. Δαμάσκου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν παράστασιν τῆς «Νυχτερίδας» παρακολουθῶν τὴν ἄμιλλαν τῶν πριμαντῶνων ἐπὶ τῆς σκηνης ἀνεφώνησε :

«Οἱ πριμαντόνες μας νυχτέριζουν περὶ πρωταίων!»

— Τὸ χοροδιδασκαλεῖον τοῦ κυρίου Πιναγιωτίδη στὸ καφενεῖον τῶν «Τρικάλων» μᾶς παρουσιάζει ἐκπλήξεις μὲ τοὺς νέους του χορούς.

— Διδασκαλία πρωτότυπος, μεθοδική. Ὅποιος θέλει νὰ μάθῃ νὰ χορεύῃ νὰ μὴ σκέπτεται γιὰ ἄλλο.

ΒΙΑΣΤΙΚΟΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ιορδ. Εὐγενόπουλον. — Καλὴ ὑπόθεσις τοῦ ποιήματός σου ἀλλ' οἱ στίχοι του δὲν εἶναι τόσοσον καλὰ ἐκτελεσμένοι. Φαίνεται πῶς μπορεῖς νὰ γράψῃς καλύτερα. Χαίρομεθα ποὺ θὰ σὰς γνωρίσωμεν καὶ εὐχριστοῦμεν ἀπὸ τῶρα διὰ τὰς ἐνεργείας ποὺ θὰ κάμῃς γιὰ τὸ περιοδικὸν μας στὴ νέη σου διαμονή.

Δ. Δικακίην. — Μετὰ τοῦ φυλλαδίου, σὰς στέλλεται καὶ ἡ ἀπόδειξις τῆς συνδρομῆς σας.

Κ. Γραμματῶν. — Τὴ δικιολογία σας τὴν θεωροῦμε πρόφασιν καὶ γι' αὐτὸ δὲν λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν τὴν παραγγελίαν σας. Δὲν πιστεύομεν γι' αὐτὸ νὰ θυμώσῃς.

Π. Καρῆν. — Σὰς ἐπικινῶμε γιὰ τὴν περιγραφικότητά σας. Ἀν τὸ ὕψος σας ἦταν λιγάνι περὶ στρωτῶ, καὶ τὸ κυριώτερον ἂν τὸ διήγημά σου δὲν ἦτο τόσο μακροσκελές, θὰ ἐδημοσιεύετο. Θὰ περιμένωμεν λοιπὸν ἄλλα σας ἔργα καλύτερα καὶ συντομώτερα.

Β. Π. Τὸ πολὺ σου αἰσθημὶς σὲ πρέφερε πολὺ καὶ ἔπεσε ἔξω ἢ μεταφρασὶς βεβαιωμένης ἀστείας. Ἐν μὴ κταντὰ αἰνίγμα. Ἐννοεῖς νὰ στείλωμεν ἢ νὰ μὴ στείλωμεν!

Ξένην Νησιωτοπούλαν. — Δὲν δημοσιεύομεν τὴν μετάφρασίν σου ὄχι διότι δὲν εἶναι καλὴ ἀλλὰ γιὰτὶ εἶναι μεγάλη καὶ τὸ θέμα της ἐπὶ τέλους δὲν ἀξίζει νὰ πιάσῃ ὀλόκληρος σελίδας τῆς «Νεότητος». Προκειμένου περὶ μεταφράσεων νὰ διαλέγετε σύντομα καὶ νόστιμα πραγματάκια.

Η Πέννα μας.

Η «Νεότης» πωλεῖται κατὰ φυλλάδια εἰς τὰ καπνοπωλεῖα καὶ εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ. Ομήρου Δίοδος Τενεκίδου.

Προσοχή! Μὲ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον ἀποστέλλομεν εἰς ὅλους μας τοὺς συνδρομητὰς δωρεὰν καὶ ἀπὸ ἕνα λεύκωμα. Οἱ φίλοι τοῦ ὄραϊου καὶ τοῦ καλοῦ ἄς σπεύσουν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ὥραιαν καὶ μοναδικὴν πνευματικὴν διασκεδάσιν. Δεσμίς 7 λευκωμάτων μεταλλ. 8.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Κεφάλαιον ὀλοσχερῶς καταβεβλημένον

Φρ. Χρ. 25.000.000

ΕΛΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Υποκαταστήματα ἐν Θεσσαλονίκῃ, Αλεξανδρεία, Καῖρω- Πρακτορεῖα ἐν Μοναστηρίῳ Μυτιλήνῃ, Σέρραϊς- Υποπρακτορεῖα ἐν Μαγνησίᾳ καὶ Περγάμῳ.

Ἡ Τράπεζα τῆς Ανατολῆς, Υποκατάστημα Σμύρνης ἐνεργεῖ πᾶσαν τραπεζικὴν ἐργασίαν, ἥτοι ἀγοράζει καὶ πωλεῖ συναλλάγματα, νομίσματα καὶ παντὸς εἶδους χρεώγραφα.

Ἐκδίδει ἐπιταγὰς, πιστωτικὰς ἐπιστολάς καὶ τηλεγραφικὰς πληρωμὰς ἐπὶ τῶν κυριώτερον πόλεων τοῦ κόσμου.

Χορηγεῖ δάνεια ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ἐπιχρεωγράφων καὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν γραμματίων.

Ἐκτελεῖ πᾶσαν ἀγοραπωλησίαν παντὸς εἶδους χρεωγράφων καὶ ρηματιστικὰς ἐντολάς, εἰσπράττει καὶ προεξοφλεῖ ἐμπορικὰ γραμματία, ἀνοίγει τρέχοντας λογιρισμοὺς κ. τ. λ.

Τμῆμα κτηθέσεων.

Ἡ Τράπεζα Ανατολῆς ὑποκατάστημα Σμύρνης δέχεται χρηματικὰς καταθέσεις πληρῶνουςα τόκον

3 ο)ο	διὰ καταθέσεις ἀποδοτ. εἰς 1ην ζήτησιν
3 1)2ο)ο	» » μετὰ 6 μῆνας
4 ο)ο	» » » 1 ἔτος
4 1)2ο)ο	» » » 2 ἔτη
5 ο)ο	» » » 3 ἔτη καὶ ἄνω.

Διὰ καταθέσεις τῶν ἀγαθοεργῶν καταστημάτων ἢ Τράπεζα χορηγεῖ ἡμισυ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ πλέον τῶν ἄνω σημειουμένων.

Τμῆμα θησαυροφυλακίου.

Ἡ Τράπεζα τῆς Ανατολῆς ὑποκατάστημα Σμύρνης κατασκευάσασα ἐν τῷ ἐπὶ τῆς Προκυμαίας ἰδιοκτητῶ αὐτῆς Κατάστημα Θησαυροφυλάκιον ἐξ ἀδιατρήτου χάλυβος προωρισμένον ἀποκλειστικῶς πρὸς χρῆσιν τοῦ ἀξιοτίμου κοινοῦ, ἀπρόσβλητον ὑπὸ τε τοῦ πυρός καὶ τῶν κλεπτῶν καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκονται διαμερίσματα διαφόρων διαστάσεων ἐνοικιάζει ταῦτα ὑπὸ λίαν συγκαταβατικῶν ὀρων.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ πρώτην καὶ δευτέραν δημοσίευσιν ἐκάστη λέξις μὲ μικρὰ στοιχεῖα μεταλλ. 2 (λεπτά 10).—Μὲ κεφαλαῖα στοιχεῖα μεταλλ. 4 (λεπτά 20).—Διὰ τρίτην τετάρτην κ.τ.λ. δημοσίευσιν τὸ ἥμισυ.—Κατώτατος ὄρος λέξεις δέκα δηλ. ὀλιγώτεροι τῶν δέκα λέξεων. θὰ πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν δέκα. Μία λέξις εἰς ἕνα στίχον θεωρεῖται ὡς ἕξ λέξεις.

Καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς πεπειραμένος καὶ εὐμέθοδος σπουδᾶς ἐν τοῖς Πανεπιστημίσι τῶν Παρισίων καὶ τῆς Πίζης ἀναλαμβάνει παραδόσεις καὶ ἐμπορικὴν ἀλληλόγραφίαν μὲ ἀμοιβὴν συμφέρουσαν. Πληροφορία εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐδουβείας».